

vacances ,aniran al Bachimala, i jo pujaré el Perdiguero i aniré a Benasc. Dit i fet, l'endemà, baixo fins a Turmó, on deixo la motxilla i segueixo en diagonal flanquejant la vall, pel vessant esquerre o N, en direcció NE, per camins de vaques, fins trobar un petit rierol. Després, segueixo amunt, tot recte, o sigui en direcció N. Depèn on es canviï de direcció, es troba la Cabanya Nova, construcció que pot utilitzar-se com a refugi; més amunt, en un replà, hi ha una altre construcció a la que també s'hi pot dormir, (ambdues son de pastors). Des d'aquest replà ja es divisa el Collado Obago, punt d'accés al Perdiguero, així com ell mateix i les seves prolongacions vers la Vall d'Estós, la Cresta i Tuca Gar gallosa (2.727 m.) pel costat esquerre i l'anomenat coll i la seva prolongació, el Perdiguero (2.839 m.), per la dreta. Com es pot comprendre, aquestes dues prolongacions donen lloc a la Vall del Perdiguero.

Una mica més amunt del replà, ja sense herba, es troba un petit llac (és a 2.350 m.), que recull aigua d'una gelera que hi ha a la base del cim. Es voreja per la dreta tot seguint algunes fites, i després d'una penosa marxa saltant de pedra en pedra s'arriba al coll (2.750 m.). Des d'ací es segueix la carena, sense dificultats fins l'encara llunyà cim, descobrint mentrestant l'impressionant llac de Llitterola, que té encara (al mes d'agost) dos tercers parts gelades. Al cim s'hi arriba després de seguir una llarga cresta-carena final. El dia és clar, amb un lleuger ventijol que mitiga l'escalfor dels raigs del sol, i que de segur els dona més lluminositat. El Perdiguero, cim de 3.170 m., estratègicament situat dintre la cadena central i frontadís amb França, domina la major part del Pirineu Central; sense entrebancs de la Pica d'Estats al Vinhamala, identificant-se gran part de les muntanyes araneses, les Maladetes i detalladament les seves valls occidentals, no parlem ja dels Maupàs i Cabrioules, ni dels Oò, Gourgs Blancs i Pocets juntament amb els seus circs a més del de Batisiellles, tots a tocar, sinó del Bachimala, Astazus, Tres Sorores, el Circ de Gavarnie, el Tallón i la impressionant gelera d'Ossoue al massís del Vinhamala juntament amb tots els cims del citat massís.

La sensació de solitud que sento al cim és alligadora, com per obligar-me a devallar ràpidament encara que sense pressa; un temor invisible m'empeny, tot i que crec que l'alpinisme en solitari és una faceta més del mateix, potser la més perillosa d'aquesta tan arriscada dedicació, però no deixant d'ésser una elevada realització d'aquest esport-vocació.

A la baixada trobo a dos madrilenys al coll i prop del llac coincideixo amb un alpinista basc que va al Maupàs per fer la cresta fins el Perdiguero, en solitari

Nota final

- Els horaris de caminada o ascensió són pràcticament els mateixos que posa el mapa topogràfic de l'Editorial Alpina.
- No es necessita cap mena de material especial per a fer les as-

(continua a la plana 11)